

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

23. april 2009*

I sag C-167/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Hof van Cassatie (Belgien) ved afgørelse af 10. april 2008, indgået til Domstolen den 21. april 2008, i sagen:

Draka NK Cables Ltd,

AB Sandvik International,

VO Sembodja BV,

Parc Healthcare International Ltd

* Processprog: nederlandsk.

mod

Omnipol Ltd,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits (refererende dommer) og J.-J. Kasel,

generaladvokat: P. Mengozzi
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. februar 2009,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Draka NK Cables Ltd, AB Sandvik International, VO Sembodja BV og Parc Healthcare International Ltd ved advocaat P. Lefèbvre, conseil A. Hansebout og avocat C. Ronse

— Omnipol Ltd ved advocaten H. Geinger, H. Verhulst og R. Portocarero

- den belgiske regering ved T. Materne, som befuldmægtiget

- den slovakiske regering ved J. Čorba, som befuldmægtiget

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved A.-M. Rouchaud-Joët og R. Troosters, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 43, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001 L 12, s. 1).

- 2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem visse af Central Bank of Iraqs (herefter »CBI«) kreditorer, nemlig Draka NK Cables Ltd, med hjemsted i Finland, AB Sandvik International, med hjemsted i Sverige, VO Sembodja BV, med hjemsted i Nederlandene, og Parc Healthcare International Ltd, med hjemsted i Irland

(herefter under ét »sagsøgerne«), på den ene side, og en anden af CBI's kreditorer, Omnipol Ltd, med hjemsted i Den Tjekkiske Republik (herefter »Omnipol«), på den anden side, vedrørende en afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning afsagt af rechtbank van eerste aanleg te Brussel, hvorved denne ret gav tilladelse til fuldbyrdelse af en dom afsagt af Gerechtshof te Amsterdam (Nederlandene) den 11. december 2003 vedrørende Omnipols fordringer mod CBI.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

- ³ Artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 bestemmer:

»Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.«

- ⁴ Forordningen har erstattet konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978 L 304, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritanniens og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77), ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388, s. 1), ved konventionen af 26. maj 1989 om Kongeriget Spaniens og Den Portugisiske

Republiks tiltrædelse (EFT L 285, s. 1) samt ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse (EFT 1997 C 15, s. 1, herefter »Bruxelleskonventionen«).

5 Bruxelleskonventionens artikel 36, stk. 1, fastsatte:

»Såfremt fuldbyrdelse tillades, kan den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, anfægte afgørelsen ved appel eller genoptagelse inden en måned efter, at afgørelsen er forkyndt.«

6 Bruxelleskonventionens artikel 40 fastsatte:

»Såfremt begæringen afslås, kan ansøgeren appellere eller indgive begæring om genoptagelse:

[...]

Den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, skal tilsiges til at give møde ved den ret, for hvilken appel- eller genoptagelsessagen er indbragt. [...]«

Nationale bestemmelser

7 Artikel 1166 i den belgiske borgerlige lovbog bestemmer:

»Kreditorerne kan udøve alle skyldnerens rettigheder og krav, med undtagelse af sådanne, som udelukkende er knyttet til skyldnerens person.«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

8 Sagsøgerne og Omnipol er berørt af den ligelige fordeling af CBI's pengemidler.

9 Omnipols fordring svarer til halvdelen af samtlige fordringer mod CBI. Omnipols fordring er baseret på en dom afsagt af Gerechtshof te Amsterdam den 11. december 2003.

10 Rechtbank van eerste aanleg te Brussel har givet tilladelse til fuldbyrdelse af denne dom i medfør af artikel 38 ff. i forordning nr. 44/2001.

11 Sagsøgerne har sammen appelleret denne afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning i henhold til den »indirekte søgsmålskompetence« i artikel 1166 i den belgiske borgerlige lovbog og artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 med henblik på at forhindre fuldbyrdelsen af dommen afsagt af Gerechtshof te Amsterdam.

- 12 Rechtbank van eerste aanleg te Brussel fandt den 14. november 2005, at denne appel ikke kunne antages til realitetsbehandling, og fastslog samtidigt, at selv om artikel 1166 i den belgiske borgerlige lovbog giver kreditorerne ret til at udøve alle skyldnerens rettigheder og krav, kan disse ikke anses for »parter« som omhandlet i artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001. Eksekvaturproceduren i denne forordning udgør således en udtømmende og for så vidt angår anvendelsen af retsmidler selvstændig ordning, som det ikke tilkommer den nationale lovgiver at supplere.
- 13 Sagsøgerne iværksatte en kassationanke til anfægtelse af denne afgørelse. De gjorde gældende, at en fordringshaver, som via en indirekte søgsmålskompetence udøver en skyldners rettigheder, skal anses for »part« som omhandlet i artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, for så vidt som skyldneren var part i den udenlandske sag.
- 14 Hof van Cassatie fandt, at selv om forordning nr. 44/2001 på området for retsmidler har samme formål som Bruxelleskonventionen, adskiller ordlyden af denne forordnings artikel 43, stk. 1, sig fra ordlyden af den tilsvarende bestemmelse i nævnte konvention.
- 15 Bruxelleskonventionens artikel 36 fastsatte således, at den part, mod hvem fuldbyrdelse af den i hovedsagen omhandlede dom begæredes, kunne anfægte afgørelsen, der tillader fuldbyrdelse, mens artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 giver adgang til, at »begge parter« kan appellere den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at denne dom erklæres for eksigibel.
- 16 Henset til denne udvikling i ordlyden af fællesskabsteksterne har den forelæggende ret vurderet, at det ikke var sikkert, at den af Domstolen anlagte fortolkning af Bruxelleskonventionens artikel 36 (jf. dom af 2.7.1985, sag 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, Sml. s. 1981), hvorefter det kun er parterne i dommen eller i den udenlandske dom, som kan appellere afgørelsen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel — hvilket udelukker enhver appel iværksat af berørte tredjemænd af afgørelsen om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning — stadig skal bibeholdes.

- 17 Hof van Cassatie har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er en kreditor, der indtaler et krav på vegne af sin skyldner og for dennes regning, en part i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, dvs. en part, der kan anlægge sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en begæring om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, også selv om denne ikke formelt har optrådt som procespart i den tvist, hvor en anden kreditor anmodede om nævnte fuldbyrdelsespåtegning?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 18 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 skal fortolkes således, at en debitors kreditor kan anlægge sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en begæring om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, også selv om denne ikke formelt har optrådt som procespart i den tvist, hvor en anden kreditor anmodede om nævnte fuldbyrdelsespåtegning.
- 19 Med henblik på besvarelsen af dette spørgsmål bemærkes for det første, at bestemmelserne i forordning nr. 44/2001 fortolkes selvstændigt ud fra forordningens mål og opbygning (jf. navnlig dom af 13.7.2006, sag C-103/05, Reisch Montage, Sml. I, s. 6827, præmis 29, og af 2.10.2008, sag C-372/07, Hasset og Doherty, Sml. I, s.7403, præmis 17).
- 20 For det andet, for så vidt som forordning nr. 44/2001 fremover i forholdet mellem medlemsstaterne erstatter Bruxelleskonventionen, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af de førstnævnte bestemmelser også for de sidstnævnte bestemmelser, når bestemmelserne i Bruxelleskonventionen og bestemmelserne i forordning nr. 44/2001

kan sidestilles med hinanden. Det fremgår desuden af betragtning 19 til forordning nr. 44/2001, at kontinuiteten i fortolkningen mellem Bruxelleskonventionen og den nævnte forordning bør sikres.

- 21 Den nationale domstol har herved anført, at ordlyden af artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 adskiller sig fra ordlyden af Bruxelleskonventionens artikel 36.
- 22 En gennemgang af den ordning, som blev indført ved Bruxelleskonventionen, i forhold til den ordning, som blev indført ved forordning nr. 44/2001, viser imidlertid, at ordlyden af forordningens artikel 43, stk. 1, ikke skal sammenlignes med ordlyden af konventionens artikel 36, stk. 1, men derimod med konventionens artikel 36, sammenholdt med konventionens artikel 40.
- 23 Det fremgår således dels af Bruxelleskonventionens artikel 36, stk. 1, dels af Bruxelleskonventionens artikel 40, stk. 1, at enten den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, eller ansøgeren, såfremt begæringen afslås, vil kunne appellere eller indgive begæring om genoptagelse. Det fremgår således af en læsning af disse to bestemmelser, at begge parter i proceduren om tilladelse til fuldbyrdelse har mulighed for at appellere fuldbyrdelsesafgørelsen, hvilket svarer til indholdet af artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001, som således samler de to særskilte bestemmelser i Bruxelleskonventionen.
- 24 Det følger heraf, at den redaktionelle ændring af artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 i forhold til Bruxelleskonventionen ikke har medført nogen materiel ændring og ikke indebærer, at den af Domstolen anlagte fortolkning af Bruxelleskonventionens artikler vedrørende fuldbyrdelse af en afgørelse ikke kan anvendes på de tilsvarende bestemmelser i forordning nr. 44/2001.

- 25 Domstolen har i denne forbindelse for det første fastslået, at det retssikkerhedsprincip, der gælder i Fællesskabets retsorden, og de mål, der forfølges med Bruxelleskonventionen i henhold til artikel 220 EF, som den er udstedt i medfør af, kræver, at konventionens bestemmelser og Domstolens praksis herom anvendes ensartet i alle medlemsstaterne (jf. dom af 14.7.1977, forenede sager 9/77 og 10/77, Bavaria Fluggesellschaft, Sml. s. 1517, præmis 4, og af 11.8.1995, sag C-432/93, SISRO, Sml. I, s. 2269, præmis 39).
- 26 Domstolen har dernæst præciseret, at Bruxelleskonventionens grundlæggende mål er at forenkle procedurerne i den stat, hvor begæringen om fuldbyrdelse fremsættes ved hjælp af en meget summarisk, enkel og hurtig eksekvaturprocedure, men giver dog samtidig den part, mod hvem fuldbyrdelsen begæres, mulighed for at anfægte afgørelsen ved appel eller genoptagelse (jf. i denne retning dom af 2.6.1994, sag C-414/92, Solo Kleinmotoren, Sml. I, s. 2237, præmis 20, og af 17.6.1999, sag C-260/97, Unibank, Sml. I, s. 3715, præmis 14).
- 27 Denne procedure udgør et selvstændigt og udtømmende system, som er uafhængigt af de kontraherende staters retsordener, også for så vidt angår retsmidler (jf. dommen i sagen Deutsche Genossenschaftsbank, præmis 16 og 17). Reglerne herom skal fortolkes strengt (jf. SISRO-dommen, præmis 35 og 39). Det følger heraf, at Bruxelleskonventionens artikel 36 er til hinder for, at tredjemænd iværksætter retsmidler, der er hjemlet i national lovgivning, imod en afgørelse om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning (jf. dommen i sagen Deutsche Genossenschaftsbank, præmis 17, og dom af 21.4.1993, sag C-172/91, Sonntag, Sml. I, s. 1963, præmis 33).
- 28 Omfanget af den ret, som i henhold til artikel 1166 i den belgiske borgerlige lovbog tillægges sagsøgerne, som den belgiske regering under retsmødet har præciseret ikke kan sidestilles med skyldner, er derfor uden relevans.
- 29 Endelig har Domstolen udtalt, at da konventionen begrænser sig til at give regler om eksekvaturproceduren for udenlandske eksigible fundamenter og ikke angår selve fuldbyrdelsen, der forbliver underkastet vedkommende nationale lovgivning (jf. dom af

4.2.1988, sag 145/86, Hoffmann, Sml. s. 645, præmis 27), kan tredjemænd, der berøres, imod tvangsfuldbyrdsforanstaltningerne iværksætte de retsmidler, der er hjemlet i national ret i den stat, i hvilken tvangsfuldbyrdsen finder sted (jf. dommen i sagen Deutsche Genossenschaftsbank, præmis 18).

30 Disse betragtninger gælder på samme måde for så vidt angår forordning nr. 44/2001. De understøttes af betragtning 18 til den nævnte forordning, som henviser til de retsmidler, som kan anvendes over for en afgørelse, der erklærer en retsafgørelse for eksigibel. Ifølge denne betragtning er det kun sagsøger og sagsøgte, som udtrykkeligt tillægges en sådan mulighed.

31 På baggrund af alt det ovenfor anførte skal artikel 43, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at en debtors kreditor ikke kan anlægge sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en begæring om meddelelse af fuldbyrdsespåtegning, hvis han ikke formelt har optrådt som procespart i den tvist, hvor en anden kreditor anmodede om nævnte fuldbyrdsespåtegning.

Sagens omkostninger

32 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 43, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at en debtors kreditor ikke kan anlægge sag til prøvelse af en afgørelse vedrørende en begæring om meddelelse af fuldbyrdelsespåtegning, hvis han ikke formelt har optrådt som procespart i den tvist, hvor en anden kreditor anmodede om nævnte fuldbyrdelsespåtegning.

Underskrifter